

V L A A M S P A R L E M E N T



Zitting 2004

22 juli 2004

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

INHOUDSOPGAVE

I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN ANTWOORDEN VAN DE
MINISTERS (Reglement artikel 81, 1, 2, 3, 5 en 7)

A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn Blz.

Nihil 1

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn

Nihil 1

II. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS EN WAAROP NOG
NIET WERD GEANTWOORD (Reglement artikel 81, 6)

Nihil 1

III. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS MET TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN EN DIE OP VERZOEK VAN DE VRAAGSTELLERS WERDEN OMGEZET IN VRAGEN OM UITLEG (Reglement artikel 81, 4)

Nihil

1

BIJLAGE - VRAGEN DIE WERDEN GESTELD VOOR DE ONTBINDING VAN HET VLAAMS PARLEMENT OP 13 JUNI 2004 EN WAARVAN HET ANTWOORD WERD ONTVANGEN NA DE ONTBINDING

Bart Somers, minister-president van de Vlaamse regering	2
Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme	6
Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Ruimtelijke Ordening, Wetenschappen en Technologische Innovatie	11
Marino Keulen, Vlaams minister van Wonen, Media en Sport.....	16
Jef Tavernier, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking.....	19

REGISTER	22
----------------	----

**I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN
ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS
(Reglement artikel 81, 1, 2, 3, 5 en 7)**

**A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de regle-
mentaire termijn**

Nihil

**B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken
van de reglementaire termijn**

Nihil

**II. VRAGEN WAARVAN
DE REGLEMENTAIRE TERMIJN
VERSTREKEN IS EN WAAROP
NOG NIET WERD GEANTWOORD
(Reglement artikel 81, 6)**

Nihil

**III. VRAGEN WAARVAN
DE REGLEMENTAIRE TERMIJN
VERSTREKEN IS MET
TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN
EN DIE OP VERZOEK
VAN DE VRAAGSTELLERS WERDEN
OMGEZET IN VRAGEN OM UITLEG
(Reglement artikel 81, 4)**

Nihil

Bijlage

Vragen die werden gesteld voor de ontbinding van het Vlaams Parlement op 13 juni 2004
en waarvan het antwoord werd ontvangen na de ontbinding

BART SOMERS

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING

Vraag nr. 44
van 4 mei 2004
van de heer JOHAN SAUWENS

Comités van Aankoop – Achterstand Vlaamse dossiers

Begin vorig jaar stelde ik een vraag om uitleg aan de toenmalige minister-president over de problemen bij de Comités van Aankoop en vergelijkbare buitendiensten van Financiën (Handelingen Commissievergadering nr. 86 van 7 januari 2003, blz. 3-4). Deze problemen zorgden voor enorme achterstand bij de behandeling van heel wat Vlaamse dossiers (zowel gewest, provincies als gemeentes).

Er zou werk worden gemaakt van een verhoging van de productiviteit, een betere infrastructuur, een betere regelgeving, e-government en bewustmaking. De problemen zouden onder meer te wijten zijn aan vertragingen bij de uitvoering van de Coperfin-hervorming van het Ministerie van Financiën.

De minister-president zou overleggen met zijn Vlaamse collega's, de ministers Van Mechelen en Stevaert, en zijn federale collega, minister Reyniers.

De minister-president stelde toen voor om in de toekomst te evolueren naar een situatie waarin de Aankoopcomités enkel schattingen maken en de aktes zelf verleden worden door de ministers of de minister van Financiën en Begroting. Op gemeentelijk niveau wordt dit systeem momenteel al toegepast.

Ondertussen is een jaar verstreken en zou ik graag een antwoord krijgen op volgende vragen.

1. Hoe groot is op dit moment nog de achterstand van Vlaamse (gewest, provincies, gemeentes)

dossiers bij de verschillende Comités van Aankoop ?

2. Welke stappen zijn er sinds januari vorig jaar ondernomen om de productiviteit van de Aankoopcomités te verbeteren ?
3. Welke aanpassingen aan infrastructuur en regelgeving zijn er doorgevoerd sinds januari vorig jaar ?
4. Wat zijn de resultaten van het overleg over dit dossier met de Vlaamse minister van Financiën en Begroting, de Vlaamse minister van Openbare Werken en de federale minister van Financiën ?

Antwoord

Er zijn geen cijfergegevens voorhanden m.b.t. een eventuele achterstand bij de Aankoopcomités in de behandeling van Vlaamse dossiers. Binnen het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap bestaat er immers geen procedure die in een centralisatie van de opdrachten voor de Aankoopcomités voorziet. De verschillende administraties van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap onderhouden alle rechtstreekse contacten met de Aankoopcomités zonder dat op systematische of geïnformateerde wijze een centraal dossierverloop wordt bijgehouden.

Met het oog op een vlottere afhandeling van de dossiers werd binnen de Coperfin-hervorming van het Ministerie van Financiën de beschikbare IT-infrastructuur (*informatietechnologie - red.*) van de Aankoopcomités gevoelig verbeterd. Zo werd onder andere het aantal beschikbare pc's per Aankoopcomité aanzienlijk uitgebreid. Voor meer informatie hierover dien ik te verwijzen naar mijn federale collega bevoegd voor Financiën.

Inmiddels heb ik ook werk gemaakt van het idee om op Vlaams niveau de Aankoopcomités enkel schattingen te laten maken. In het kader van het veranderingsproject "Beter Bestuurlijk Beleid"

(BBB) werd binnen het beleidsdomein "Financiën en Begroting" immers in de mogelijkheid voorzien om een "cel Notariaat" op te richten.

Het is de bedoeling dat deze cel op vraag van de toekomstige departementen, IVA's en publiekrechtelijke EVA's de nodige authentieke akten verlijdt. Voor de schattingen en de onderhandelingen zou er wel nog een beroep gedaan worden op de Aankoopcomités. (*IVA: intern verzelfstandigd agent-schap; EVA: extern verzelfstandigd agentschap - red.*)

Door specialisatie en een doorgedreven workflow-management kan men er zeker in slagen een hoge productiviteit te waarborgen, waardoor kostenefficiëntie, korte doorlooptijden en rechtstreekse aanspreekbaarheid ten opzichte van mogelijke andere alternatieven duidelijk aantoonbaar zijn.

Tegen de operationalisering van BBB moet de Vlaamse regering een uitspraak doen over de personeelsbezetting van deze "cel Notariaat". De resultaten van een kosten-batenanalyse zullen bepalend zijn voor de grootte van de cel. Het spreekt echter voor zich dat voor dit nieuwe, bijkomende takenpakket de nodige middelen zullen moeten worden vrijgemaakt of een zekere interne facturering mogelijk moet worden gemaakt, wil men van de "cel Notariaat" een succesverhaal maken.

Vraag nr. 45
van 2 juni 2004
van de heer ANDRÉ-EMIEL BOGAERT

Europese dienstenrichtlijn – Impact

Reeds begin dit jaar keurde de Europese Commissie het voorstel van Europees commissaris Bolkestein voor een algemene dienstenrichtlijn goed. Deze richtlijn lokte onmiddellijk zeer verdeelde reacties uit, en dit niet het minst van het middenveld, vakverenigingen op kop. Ook heel wat federale en Europese politici hebben zich sindsdien bij dit verzet aangesloten.

Volgens de tegenstanders grijpt de richtlijn onvermijdelijk en substantieel in op tal van Vlaamse beleidsdomeinen. Naar blijkt, vroeg de grootste vakvereniging in maart laatstleden aan de Vlaamse regering om voor elk beleidsdomein een impact-analyse en op grond hiervan een onderhandelingsdos-

sier te maken. Thans laten betrokkenen de Vlaamse parlementsleden formeel weten dat zij einde mei 2004 moeten vaststellen dat Vlaanderen nog nergens staat en dat de Vlaamse regering alleen maar een complete windstilte in dit dossier heeft ingesteld.

De kaderrichtlijn moet worden gezien in het licht van de globale Europese strategie, gericht op de realisatie van de interne markt voor diensten. Zo wil de Europese Commissie de Europese regels inzake voorafgaande aanmelding van nationale productnormen (richtlijn 98/34/EG) uitbreiden tot alle dienstverrichtingen. Een eerste aanzet hiertoe gebeurde reeds met de uitbreiding tot de zogenaamde "diensten van de informatiemaatschappij" (richtlijn 98/48/EG). De kaderrichtlijn heeft verder ook nog zware gevolgen voor de erkenning van beroepskwalificaties, gericht op het vrij verkeer van gediplomeerde personen.

Kernelement van de gewraakte kaderrichtlijn is de procedure van kritische doorlichting van de nationale regelgeving naar diensten. Volgens de betrokken organisaties heeft het dossier een zeer zware impact op het Vlaamse beleid, met alle gevolgen van dien (horizontale effecten in het algemeen en verticale voor de specifieke beleidsdomeinen). Volgens hen kan geen enkel Vlaams beleidsdomein zich veroorloven deze richtlijn zomaar over zich heen te laten komen. De Vlaamse regering wordt verweten dat ze nog steeds geen globaal onderhandelingsdossier heeft. Om deze stelling kracht bij te zetten, organiseren de tegenstanders op 5 juni eerstkomend een protestmanifestatie tegen de ontwerp-richtlijn.

Of de tegenstanders nu al dan niet overdrijven, dan wel al dan niet gelijk hebben, één zaak staat vast : Vlaanderen en de Vlaamse regering gebruiken het einde van de legislatuur om niets te doen, alhoewel een legislatuur vijf volle jaren duurt en het beleid op de eerste dag even belangrijk is als op de laatste. Zeker als men weet dat er een raadplegingsprocedure werd opgestart en niemand – per definitie en gewoontegetrouw ook niet het Vlaams Parlement – weet welk antwoord de Vlaamse en federale regering hierop tegen 20 juni eerstkomend zullen formuleren.

1. Heeft de Vlaamse regering inmiddels reeds formeel kennis en akte genomen van de zogenaamde richtlijn-Bolkestein ?

2. Zo ja, wanneer en op welke wijze gebeurde dit en welke gevolgen werden hier tot nu toe aan gegeven ?
3. Waarom ging de Vlaamse regering sinds januari nog niet over tot een impactanalyse van de richtlijn op de verschillende tot de eigen bevoegdheid behorende beleidsdomeinen ?
4. Heeft de Vlaamse regering hiertoe nog de tijd en de mogelijkheid ?

Zo ja, kan de Vlaamse regering nog tijdig op grond hiervan een onderhandelingsdossier opstellen ?
5. Waarom heeft de Vlaamse regering niet gereageerd op het verzoek van de vakverenigingen begin maart laatstleden om dringend van start te gaan ?
6. Behoort het niet tot de democratische spelregels dat de Vlaamse regering – weze het met een uitdovend parlement op het einde van een legislatuur – de parlementsleden in zo'n belangrijk dossier toch de nodige duiding zou geven ?
7. Welk standpunt neemt de Vlaamse regering in m.b.t. de protestmars van 5 juni eerstkomend ?
8. Op welke wijze zullen bevolking en parlement alsnog worden ingelicht omtrent de door de Vlaamse regering vóór 20 juni eerstkomend te geven antwoorden in het kader van de raadplegingsprocedure ?

Antwoord

De Vlaamse regering is zich zeer goed bewust van de impact op de Vlaamse bevoegdheidsdomeinen die de richtlijn betreffende de diensten op de interne markt zou hebben indien hij in zijn huidige vorm zou worden goedgekeurd door de Raad en het Parlement van de Europese Unie (EU).

Vlaanderen is dan ook actief betrokken geweest bij de opmaak van het initiële Belgische standpunt in dit dossier naar aanleiding van de eerste en enige bespreking van het voorstel tot richtlijn op EU-Raadniveau op 11 maart jongstleden. Ook in de bilaterale vergadering met de Europese Com-

missie van 4 mei jongstleden werden de Vlaamse bekommernissen tot uiting gebracht.

Na de afgelopen maanden de diverse Vlaamse departementen terdege te hebben geïnformeerd over de inhoud en draagwijdte van het voorstel tot richtlijn, werd een uitvoerige impactanalyse op ambtelijk niveau opgestart. Op basis van inlichtingenfiches die de diverse departementen en Vlaamse openbare instellingen (VOI) insturen en waarvoor in sommige gevallen zelfs een departementaal coördinatieorgaan in het leven werd geroepen, wordt een gedetailleerd beeld verkregen van de mogelijke weerslag op de Vlaamse beleidsdomeinen van de bepalingen van dit voorstel tot richtlijn zoals het momenteel op tafel ligt. Deze inlichtingenfiches zullen dan ook aan de basis liggen van het officiële standpunt dat de Vlaamse regering zal innemen tijdens het Nederlandse voorzitterschap van de EU, wanneer de besprekingen van dit voorstel tot richtlijn het ambtelijke niveau zullen overstijgen en de werkelijke onderhandelingen zullen starten.

De Vlaamse regering behartigt verder uiteraard ook, onder meer via haar vertegenwoordiging bij de Europese Unie, de Vlaamse belangen in de diverse fora waar dit voorstel tot richtlijn momenteel op ambtelijk niveau wordt besproken, namelijk de EU-Raadswerkgroep Concurrentievermogen en Groei, de vergaderingen van de Interministeriële Economische Commissie (IEC) van de FOD Economische Zaken, die de Belgische interventies in voornoemde Raadswerkgroep voorbereiden, en de DGE-vergaderingen van de FOD Buitenlandse Zaken (*FOD: Federale Overheidsdienst; DGE: directoraat-generaal Europese Zaken en Coördinatie - red.*).

Vraag nr. 46 van 2 juni 2004 van de heer WALTER VANDENBOSSCHE

Feestcheques "Vlaanderen Feest!" – Brusselse gemeenten

Net als de voorbije jaren kunnen gemeente- of stadsbesturen naar aanleiding van de Vlaamse Feestdag een aanvraag indienen voor feestcheques. Basis van de berekening is het bevolkingsaantal van de gemeente in kwestie : elke schijf van 4.000 inwoners is goed voor 1 cheque van 200,3 euro, per begonnen schijf van 11.000 inwoners komt er een extra cheque bij. Voor een gemeente-

bestuur dat activiteiten op het getouw zet rond poëzie is 1 extra cheque bestemd.

Vorig jaar reeds bleek dat voor de Brusselse gemeentebesturen de berekening, vreemd genoeg, enigszins anders verliep. In principe worden de 19 Brusselse gemeenten op dezelfde wijze behandeld als de Vlaamse gemeenten, met dien verstande dat de "300.000-regel" wordt toegepast : 1/3 van de Brusselse bevolking komt in aanmerking als Vlaams doelpubliek. Maar : voor de Brusselse gemeenten geen extra cheques per begonnen schijf van 11.000 inwoners en slechts 1 extra cheque voor poëzie. Immers, in totaal zijn er voor heel Brussel slechts 76 (75 + 1) feestcheques bestemd.

Ook de verdeling van de Brusselse cheques verloopt op een vreemde manier : men deelt de 76 beschikbare cheques simpelweg door 19. Gevolg : geen onderscheid tussen gemeenten met veel Vlamingen en weinig Vlamingen (zelfs geen verschil tussen grote Brusselse gemeenten en kleine) en een verlies van 4 feestcheques voor de Brusselse Vlamingen per Brusselse gemeente die geen initiatief onderneemt.

Dit jaar is voor heel wat Brusselse en Vlaamse gemeenten een bijkomend probleem gerezen : feestcheques zijn slechts beschikbaar voor initiatieven ontwikkeld na 1 juli en voor 11 juli. Voor initiatieven die tijdens het weekend worden georganiseerd en die niet wensen samen te vallen met de grote 11-julivieringen in de grote steden, blijft er slechts 1 weekend over : dat van 3 en 4 juli. Dat is dan weer zowel in Vlaanderen als in Brussel het weekend van de grote muziek- en culturele festivals.

1. De minister liet vorig jaar, in antwoord op een vraag om uitleg van mijn hand, weten met bovenstaande opmerkingen over de berekening en toewijzing van de feestcheques rekening te zullen houden voor de editie van dit jaar (Handelingen C275 van 3 juli 2003, blz. 1-2).

Kan de minister aangeven in hoeverre dit is gebeurd ?

Welke wijzigingen werden doorgevoerd in vergelijking met vorig jaar ?

2. Erkent de minister het probleem m.b.t. het weekend van 3 en 4 juli ?

Waar komt de limiet 1-11 juli vandaan ?

Behoort een uitbreiding van deze periode tot het weekend van 26-27 juni nog tot de mogelijkheden ?

Antwoord

1. Binnen het kader van Vlaanderen Feest! wordt dit jaar door de Vlaamse regering voor de VZW Vlaanderen-Europa in een specifieke subsidie van 429.000 euro voorzien ter ondersteuning van dorps- en stadsfestiviteiten in héél Vlaanderen (308 steden en gemeenten én de 19 gemeenten in Brussel). Binnen dit budget wordt in een bedrag van maximaal 18.000 euro voorzien voor programategemoetkomingen voor festiviteiten in de 19 Brusselse gemeenten.

Daarnaast stelt de Vlaamse regering een afzonderlijk budget van 433.500 euro ter beschikking enkel en alleen voor de viering van de Vlaamse feestdag in Brussel. Daarbovenop ontvangen de 19 Brusselse gemeenten voor hun 11-julivieringen in totaal nog 19.500 euro subsidies vanwege de Vlaamse Gemeenschapscommissie.

Globaal gezien wordt Brussel dus zeker niet benadeeld door de Vlaamse overheid.

Wat de verdeling van de subsidies van de VZW Vlaanderen-Europa betreft, wordt gestreefd naar een evenredige spreiding over zoveel mogelijk steden en gemeenten.

Voor de 308 steden en gemeenten gebeurt dat door toekenning van een trekkingsrecht op een maximaal mogelijke subsidie-enveloppe per gemeente, in verhouding tot het inwonersaantal. Het trekkingsrecht per stad of dorp is maximaal een cheque van 200,4 euro per schijf van 5.000 inwoners + eventueel één extra cheque van 200,4 euro indien de activiteit in de gemeente plaatsvindt op 11 juli zelf. Per gemeente is er ook nog een optie op een bonus van 200,4 euro per feestcheque in de enveloppe. De optie kan worden gelicht door integratie van muzikanten uit de eigen gemeente in het programma. Elke gemeente heeft tot slot eveneens een optie op een premie van 200,4 euro als binnen het programma van de geselecteerde festiviteiten ten minste 1.000 euro geïnvesteerd is in artiesten die zingen in het Nederlands.

Voor elke Brusselse gemeente is de sleutel voor de vaststelling van het aantal feestcheques waarvoor een trekkingsrecht geldt, vastgesteld op een derde van het totaal aantal inwoners. Deze sleutel vormt een ruime interpretatie van het bereik door de Vlaamse Gemeenschap in Brussel, waarvoor het cijfer van 300.000 inwoners van Brussel als doelpubliek vooropstaat.

Vanuit 13 Brusselse gemeenten werden tijdig geselecteerde festiviteiten in het kader van Vlaanderen Feest! tussen 1 en 11 juli gepresenteerd. Het betreft hier Brussel, Etterbeek, Elsene, Jette, Koekelberg, Ganshoren, Oudergem, Schaarbeek, Sint-Jans-Molenbeek, Sint-Joost-ten-Node, Sint-Lambrechts-Woluwe, Sint-Pieters-Woluwe en Vorst.

Gelet op het totale budget dat de Vlaamse regering vrijmaakt voor de 11-julivieringen in Brussel, én via de VZW Vlaanderen-Europa én via een aparte subsidie aan de VZW 11-julicomité Brussel én via de Vlaamse Gemeenschapscommissie, kan er geen sprake zijn van discriminatie van de Brusselse Vlamingen tegenover de inwoners van de Vlaamse gemeenten.

2. Vlaanderen Feest! loopt in 2004 van 1 tot en met 11 juli. De vastlegging van de jaarlijkse periode waarbinnen Vlaanderen Feest! loopt, is nauw verbonden met het specifieke concept van de campagne. De campagne Vlaanderen Feest! heeft als eerste opdracht zoveel mogelijk initiatieven *naar aanleiding van de Vlaamse feestdag* te stimuleren. Om de participatiemogelijkheid voor een zo groot mogelijk aantal organisatoren te optimaliseren, heeft Vlaanderen Feest! het concept gekregen van een jaarlijkse 11-daagse en is de deelnamemogelijkheid niet gelimiteerd tot bijvoorbeeld de Vlaamse feestdag zelf. Uitbreiding van deze periode van 11 dagen is momenteel echter geen optie.

De prioritaire doelstelling van Vlaanderen Feest! heeft consequenties voor de jaarlijkse vastlegging van deze periode. Concreet gelden daarvoor drie criteria die de mogelijkheden verbreden om deel te nemen, maar die tegelijk ook de band met de Vlaamse feestdag zo stevig mogelijk moeten houden.

- 1) De campagne ter gelegenheid van de Vlaamse feestdag heeft elk jaar 11 juli als orgel- en eindpunt.

- 2) De "Vlaamse feestweek" van zeven dagen die voorafgaat aan 11 juli vormt een vaste component binnen Vlaanderen Feest!

- 3) De drie andere dagen die de 11-daagse volmaken, worden elk jaar zodanig vastgelegd dat Vlaanderen Feest! de twee volledige week-ends overspant die het dichtst aanleunen bij 11 juli zonder deze datum te overschrijden. Vorig jaar waren dat de week-ends van 27, 28 en 29 juni en van 4, 5 en 6 juli.

Vermits 11 juli zelf dit jaar een volledig weekend afsluit, zijn dat in 2004 de week-ends van 2, 3 en 4 juli en van 9, 10 en 11 juli en is er binnen de 11-daagse periode 2004 helaas geen ruimte voor het laatste weekend van juni.

Er zijn enkele gemeenten die festiviteiten ter gelegenheid van het Feest van de Vlaamse Gemeenschap toch gepland hebben in het laatste juniweekend maar die toch een verzoek tot opname in de campagne Vlaanderen Feest! hebben ingediend (vanuit Anderlecht en Sint-Agatha-Berchem).

Hun verzoek wordt geregistreerd maar hun aanvraag voor een trekkingsrecht op de enveloppe met feestcheques die voor hun gemeente vastgesteld werd, zal maar ingewilligd worden in de mate dat er budget overblijft na behandeling van de gemeentelijke dossiers met geselecteerde festiviteiten die de vooropgestelde periode wel respecteren.

De concrete beslissing over de eventuele omvang van de tegemoetkoming die in dit geval kan worden toegekend, kan evenwel pas genomen worden na afloop van de periode voor inzending van de noodzakelijke bewijsvoering (11 september).

RENAAT LANDUYT

MINISTER VICE-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER
VAN WERKGELEGENHEID EN TOERISME

Vraag nr. 59
van 26 maart 2004
van de heer GILBERT VANLEENHOVE

Protocol visserijsector – Evaluatie

Het protocol van samenwerking tussen de Vlaamse regering en de sociale partners van de visserijsector trad in werking op 1 maart 2002 en liep tot 28 februari 2004.

Dit protocol moest uitmonden in onder andere :

- een verhoging van de werkzaamheidsgraad ;
- een verhoging van de werkbaarheidsgraad ;
- een betere invulling van knelpuntvacatures ;
- een verhoging van arbeidsdeelname van kansengroepen ;
- een verbeterde kennis van de arbeidsmarktbehoeften ;
- een betere aansluiting tussen onderwijs en bedrijfsleven ;
- de verspreiding van de cultuur van het levenslang leren ;
- het bevorderen van ICT-vaardigheden (informatie- en communicatietechnologie) ;
- het bevorderen van de kwaliteit van de arbeid.

De Vlaamse regering zou het advies van de sociale partners inwinnen over alle maatregelen die een impact hebben op de sector en de sociale partners zouden een jaarlijks beleidsadvies bezorgen aan de Vlaamse regering. Er zou worden geïnvesteerd in een nieuw opleidingsschip en de varende beroepen zouden via kennismakingsstages onder de aandacht van jongeren worden gebracht.

Het protocol omvatte 44 punten. Het Vlaams Economisch en Sociaal Overlegcomité (Vesoc) zou het protocol en de engagementen evalueren. De Vlaamse regering stelde een sectorconsulent ter beschikking en zou de subsidies terugvorderen of bijkomende middelen ter beschikking stellen indien de normen hetzij niet gehaald, hetzij overschreden werden.

1. Kan de minister m.b.t. de 44 protocolpunten punt per punt meedelen wat de resultaten zijn

en waarom bepaalde punten eventueel niet gerealiseerd werden ?

2. Wanneer is de Vesoc-evaluatie beschikbaar ?
3. Wat heeft het protocol aan de gemeenschap gekost ?
4. Wordt de samenwerking voortgezet via een verlenging van het bestaande protocol, dan wel via een nieuw protocol ?

Antwoord

Het protocol van samenwerking tussen de Vlaamse regering en de sociale partners van de visserijsector liep van 1 maart 2002 tot en met 28 februari 2004. In artikel 40 van het protocol staat dat er jaarlijks tussen de ondertekenende partijen een tussentijdse evaluatie van de verbintenissen wordt opgemaakt. De administratie Werkgelegenheid staat in voor de opvolging en de monitoring van het protocol.

1. De sector visserij heeft een opvolgingsrapport en een beleidsadvies ingediend overeenkomstig het stramien van de administratie. De sector heeft voor alle verbintenissen in het convenant de bereikte resultaten in het eerste werkingsjaar en eventuele opmerkingen of bijstellingen weergegeven in het rapport.

Op 17 augustus 2003 vond de evaluatievergadering plaats waarop de bij het convenant betrokken partijen waren uitgenodigd. Het verslag van deze evaluatievergadering is opgenomen in het opvolgingsdossier voor de sector.

Op basis van het rapport en de vergadering werd besloten dat de sociale partners in het algemeen de engagementen van het eerste werkingsjaar hebben verwezenlijkt. Een beperkt aantal punten uit het convenant zijn niet of nog niet volledig vervuld. Zij dienen tijdens het tweede werkingsjaar te worden gerealiseerd.

Het opvolgingsrapport, het beleidsadvies, het verslag van de evaluatievergadering en het advies van de administratie van het eerste werkingsjaar zijn als **bijlage** toegevoegd.

Het advies over het eerste werkingsjaar van het sectorconvenant met de visserij geeft een opsomming van volgende belangrijke verwezenlijkingen.

Toeleiding, screening, opleiding van werknemers en werkzoekenden uit de kansengroepen

In de vismijn van Oostende loopt een project sociale economie: een belangrijk aantal allochtonen (vnl. Albanen) hebben een opleiding gekregen om als vislosser te werken en zijn momenteel in de sector tewerkgesteld.

In de verwerkingsnijverheid worden 24 werkzoekenden opgeleid tot visbewerker. Het gaat hier overwegend om laaggeschoolden en personen die tot de overige kansengroepen behoren. De sector streeft ernaar om 50 kandidaten aan boord van vissersvaartuigen op te leiden. Ook hierbij gaat het in belangrijke mate om personen uit de kansengroepen.

Samenwerking met de VDAB

De sector stelt dat de capaciteit van het opleidingscentrum goed benut wordt en dat de opleidingen rond visverwerking zijn uitgewerkt. Op dit vlak zit men in een ver stadium.

Daarnaast heeft de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) een zeer cruciale, dynamische rol gespeeld wat de implementatie van IBO (*individuele beroepsopleiding in de onderneming - red.*) in de sector betreft.

Toeleiding werkzoekenden op de arbeidsmarkt

De beroepen van zeevisser worden nu in tegenstelling tot voorheen kenbaar gemaakt op het geheel van de Vlaamse arbeidsmarkt.

Loopbaanbegeleiding en competentie management

De sociale partners hebben een opleidingspremie ingevoerd voor zeevissers die binnen dagopleiding investeren in de opwaardering tot stuurman of machinist.

Volgende punten van het convenant zijn nog verder uit te voeren.

Ontwerpen van een diversiteitsplan: wordt gepland voor het tweede werkingsjaar.

Beroepsprofielen: het beroepsprofiel matroos/schipper dient te worden ontwikkeld. Er zal contact worden opgenomen met de SERV (*Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen - red.*).

Knelpuntenberoepen: dit punt wordt in het voorjaar 2004 geconcretiseerd via overleg met de VDAB naar invulling van de openstaande betrekkingen.

"In het opvolgingsrapport over de periode van 01 maart 2002 tot 28 februari 2003 wordt elk van de opgenomen engagementen beknopt besproken met de stand van zaken."

Het is belangrijk dat men er zich rekenschap van geeft dat het beleid op basis van convenants met sectoren een samenwerking op langere termijn beoogt. Het merendeel van de engagementen in de convenants, onder andere het verhogen van de deelname van kansengroepen aan de arbeidsmarkt en van de aandacht voor diversiteitsbeleid in de sector en de ondernemingen, het verbeteren van de aansluiting tussen onderwijs en de (sectorale) arbeidsmarkt, het verbeteren van de toeleiding tot de sector, het verhogen van vorming en het levenslang leren, het stimuleren van het woon-werkverkeer, ... betreft inspanningen die gedurende langere tijd moeten worden nagestreefd en volgehouden. Naast de meer algemene doelstellingen van het convenant worden er ook concrete acties opgenomen die op korte termijn van 1 à 2 jaar moeten worden verwezenlijkt.

2. De gezamenlijke evaluatie van het eerste werkingsjaar van een reeks van elf sectoren werd op 22 oktober 2003 door het Vesoc goedgekeurd.

Ze is te consulteren op de website

http://www2.vlaanderen.be/ned/sites/werk/sectoren_beleidsdocumenten.htm.

3. Voor de uitvoering van de engagementen die in het convenant zijn opgenomen, werd 1 voltijdse sectorconsulent toegewezen voor een bedrag van 49.600,00 euro in 2002 en 51.000,00 euro in 2003.

Dit zijn de enige rechtstreekse kosten voor de overheid.

De samenwerking wordt voortgezet indien het tweede werkingsjaar positief wordt beoordeeld en op grond van nieuwe onderhandelingen met de sector.

Indien deze leiden tot een akkoord, wordt een nieuw protocol opgemaakt dat gebaseerd is op de vernieuwde modellen die in het Vesoc van 2 juli 2003 werden goedgekeurd.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen - red.)

Vraag nr. 65
van 23 april 2004
van de heer JAN LOONES

Schoolverlaters SO – Technische opleidingen

Veel jongeren die uit het secundair onderwijs komen en niet verder gestudeerd hebben, geraken zeer moeilijk aan de slag, omdat ze geen technische of beroepsopleiding gevolgd hebben.

Er doen zich situaties voor waarbij daardoor betrekkingen die dringend moeten worden ingevuld, open blijven. Vooral kleine KMO's zijn daarvan het slachtoffer.

Zo werd mij een voorbeeld gemeld van een zaakvoerder uit de bouwsector die geen poetsvrouw/man kon aannemen voor zijn toonzaal, omdat deze persoon een veiligheidsopleiding moest hebben genoten. Om dezelfde reden kon hij ook geen magazijnier in dienst nemen. Deze zaakvoerder is nochtans dringend op zoek naar mensen, onder meer loodgieters.

Indien er geen bijkomende opleiding komt voor mensen uit het secundair onderwijs, zal het tekort aan technisch geschoold personeel zich al gauw laten voelen op de arbeidsmarkt.

1. Welke maatregelen neemt de minister om het tekort aan technisch geschoolde werknemers voor kleine KMO's op te vangen ?
2. Welke technische opleidingen kunnen door de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) geboden worden voor al dan niet volledig secundair afgestudeerde schoolverlaters of werkzoekenden ?

Antwoord

1. Structurele uitbouw om een zo snel mogelijke matching en optimale transparantie op de arbeidsmarkt te realiseren zodat de werkgever ook de juiste werknemer vindt

Dit wordt gerealiseerd via het in stelling brengen van de universele gratis dienstverlening naar de werkgevers:

- correcte invoer van vacatures en het verspreiden ervan via verschillende kanalen (internet/call centre/WIS-palen/teletekst/SMS).

Deze vacatures worden ook strikt opgevolgd wat de invulling ervan betreft (telefonisch en systematische opvolging na 10 dagen bv., hierop kan aangepaste actie afgesproken worden).

In 2003 is het jobaanbod bij de VDAB met 5 % gestegen ondanks een veeleer afremmende economische toestand (gerealiseerd: 123 % van de doelstelling, gezet op 200.000 vacatures, d.w.z. 250.000 vacatures met een invullingspercentage door VDAB zelf werkstelligd van 84 %) (*WIS: Werkinformatiesysteem - red.*);

- aanbrenge van gepaste kandidaten en dit op een snelle manier met optimaal gebruik van moderne technologie (directe automatische matching van de competenties/ervaring en interesses met de eisen van de vacature en dit uitgevoerd op het totale vacaturebestand).

Deze automatische matching ten aanzien van de werkzoekenden gebeurt wekelijks. Ook het bedrijf zelf kan via "Mijn VDAB" (virtueel HRM = eigen internetruimte afgeschermd voor andere gebruikers) direct gebruik maken van de zelfbeheerinstrumenten: zelf vacatures ingeven, alle CV's van de ingeschreven werkzoekenden doorzoeken, direct contact leggen met interessante kandidaten, ... 29.000 bedrijven, waarvan de helft KMO's, zijn aangesloten bij "Mijn VDAB" (*CV: curriculum vitae - red.*);

- zoeken van een efficiënte oplossing voor het aanwervingsprobleem van de KMO's via bijvoorbeeld de regionale accountmanagers.

Deze accountmanagers ondersteunen via een persoonlijke behoefteanalyse, de werkgevers bij het voeren van een doordacht en afgestemd HR-beleid. Het zijn probleemoplossers, die de backofficediensten van de VDAB gericht activeren om de oplossing ook in realiteit te brengen (combinatie van tewerkstellingsmaatregelen, formuleren van een aangepast opleidingsplan). Ze bezochten in 2003 11.400 bedrijven, in 15 % hiervan werden één of meerdere IBO-contracten afgesloten als oplossing voor het rekruteringsprobleem bij het bedrijf (*HR: human resources; IBO: individuele beroepsopleiding in de onderneming - red.*);

- in conclusie is er dus een grote toename gerealiseerd van het aantal bedrijfscontacten met KMO's, krijgt het bedrijf een direct en snel inzicht in het werkzoekendenaanbod en worden aan de werkzoekende wekelijks en op een directe manier passende vacatures aangeboden.

Waardering en aanzwengelen van de technische scholing afhankelijk van de vraag.

Een goede oplossing blijft de aanwerving van een werkzoekende met geschikte basiscompetenties en de persoon zelf opleiden in de onderneming, dit kan "aangenamer" worden gemaakt via verschillende wegen:

- door het aangaan van een zogenaamde individuele beroepsopleiding.

Dit is een duidelijke win-winsituatie voor beide partijen: de werkzoekende krijgt een bij de job direct passende opleiding en heeft, indien de IBO tot een succesvol einde wordt gebracht, garantie op een arbeidscontract van onbeperkte duur, wat hem/haar natuurlijk extra motiveert voor deze opleiding; de werkgever heeft een goedkope (activering werkloosheid) en maatgerichte oplossing voor het rekruteringsprobleem. Sedert 1999 is het aantal afgesloten IBO's in sterk stijgende lijn: ongeveer 10.000 IBO's in 2003 (stijging van ong. 150 %), hiervan zijn 2.388 IBO's afgesloten in KMO's (24 %), waarvan 1.835 voor technische beroepen (18 %). Zie detailcijfers als **bijlage**;

- via het stimuleringsbeleid WN-opleidingen: hierdoor kunnen werkgevers reductie krij-

gen bij de VDAB voor opleiding van hun personeel.

De reductie voor KMO's met minder dan 10 werknemers bedraagt 50 % op de kosten, de reductie voor KMO's met minder dan 25 werknemers bedraagt 25 % op de kosten. Voor het saldo kan de werkgever trouwens ook gebruik maken van de opleidingscheques voor werkgevers (*WN: werknemer - red.*);

- via sectorovereenkomsten en dus afspraken en eigen inbreng van de sector wordt onder meer een uitbreiding van de opleidingscapaciteit voor werkzoekenden gerealiseerd voor technische beroepen.

Voor KMO's zijn de opleidingen van werknemers volledig gratis in sommige sectoren (Educam/bouw/metaal);

- werkzoekenden worden via een premie gestimuleerd om een opleiding die toeleidt tot een knelpuntberoep (grote marktvaart/weinig geschikt aanbod) tot een goed einde te brengen.

Dit besluit is principieel goedgekeurd op 28 mei en zal effectief worden op 1 augustus 2004. Er werd hiertoe in de Ondernemingsconferentie in een budget voorzien van 3 miljoen. De hoogte van de premies is gekoppeld aan de opleidingsduur: voor opleidingen tussen 100 uur en 400 uur: 150 euro (betaald bij behalen van attest) en voor opleidingen van meer dan 400 uur: 250 euro (op 2 tijdstippen uitbetaald, ondersteuning voor het volhouden van opleiding).

Als voorwaarde wordt tevens gesteld dat de kandidaten als werkzoekende in trajectbegeleiding zijn (bij VDAB of erkende trajectbegeleider), dit betekent dat zij na de opleiding aangepaste vacatures aangeboden krijgen en ondersteuning bij het werk zoeken. Het verhoogt dus de effectiviteit van de opleiding en versterkt de doelstelling van de beleidsmaatregel.

Ter conclusie dient hierbij te worden opgemerkt dat de werkzoekende bij het zoeken naar werk begeleid en opgevolgd wordt,

doch dat het uiteindelijk de keuze van de persoon is om het "ja-woord" aan een werkgever te geven. Arbeidsvoorwaarden en werkomstandigheden zijn hierbij bepalend.

2. Zie als **bijlage** het volledig overzicht van de technische opleidingen aangeboden door VDAB (aantallen en scholingsniveau).

In totaal werden in 2003 78.431 opleidingen gerealiseerd voor personen met als scholingsniveau lager onderwijs, tweede graad secundair

algemeen vormend onderwijs en derde graad secundair algemeen vormend onderwijs. Dit betekent dat zowat 1 op 4 in 2003 opgeleide personen kort- tot middengeschoold is.

De aangeboden technische opleidingen bestrijken een zeer brede range van inhouden. Basisopleidingen komen uiteraard het vaakst voor: metselaar, heftruckchauffeur, schoonmaaktechnieken, onderhoudsarbeider, havenarbeider en dokautovoerder behoren tot de populairste opleidingen voor deze categorie personen.

Gestarte opleidingen in 2003

Lager onderwijs	10211	13,0%
2de graad secundair algemeen vormend	855	1,1%
3de graad secundair algemeen vormend	7855	10,0%
Totaal	78431	100,0%

Opmerking: een werkzoekende kan meerdere cursussen gevolgd hebben

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen - red.)

DIRK VAN MECHELEN

VLAAMS MINISTER
VAN FINANCIËN EN BEGROTING,
RUIMTELIJKE ORDENING,
WETENSCHAPPEN EN
TECHNOLOGISCHE INNOVATIE

Vraag nr. 126
van 7 mei 2004
van de heer CARL DECALUWE

Verkeersbelasting aanhangwagens – Kosten-baten

Op kleine aanhangwagens (minder dan 500 kg) wordt momenteel een verkeersbelasting geheven van 28,51 euro (gemeentelijk opdeciem inbegrepen) en op kampeeraanhangwagens een forfait van 27,71 euro.

Deze belasting lijkt geenszins de kosten van de administratie te dekken. Volgende stappen moeten hiervoor immers worden gezet :

- de administratie stuurt aan de belastingplichtigen van vorig jaar een uitnodiging tot betaling op basis van listings (manuele werkzaamheid met portkosten) ;
- bij niet-betaling wordt er een herinnering gestuurd (met portkosten) ;
- indien er dan nog niet wordt betaald, volgt er een inkohiering en verzending aanslagbiljet (nogmaals portkosten) ;
- als er dan uiteindelijk wordt betaald, moet deze betaling nog geboekt worden ;
- nadien wordt er een kenteken afgedrukt, geplooid, ingepakt en verzonden (nogmaals portkosten).

Hoewel de verkeersbelasting reeds sinds 2002 regionaliseerd werd, gebeurt de administratie nog steeds federaal. We hebben niet onmiddellijk kunnen achterhalen wat de jaarlijkse inkomsten zijn voor de overheid van de verkeersbelasting speci-

fiek voor aanhangwagens. Desalniettemin lijkt het ons weinig waarschijnlijk dat er met deze heffing "winst" wordt gemaakt.

Daarom volgende vragen.

1. Wanneer wordt de administratie m.b.t. de verkeersbelastingen (BIV, verkeersbelasting, Eurovignet) naar het Vlaamse niveau overgeheveld? (BIV: belasting op de inverkeersstelling)
2. Hoeveel brengt de verkeersbelasting op kleine aanhangwagens en kampeerwagens jaarlijks op?

Hoeveel personeelsleden binnen de administratie werken aan de afhandeling van deze belasting?

Kan de minister inschatten hoeveel deze belasting de overheid kost aan administratieve inzet?

Antwoord

Het antwoord op de eerste vraag is terug te vinden in mijn Beleidsbrief 2004 Financiën en Begroting (*Stuk 1907 (2003-2004) – Nr. 1 – red.*)

Daarin wordt onder meer gewezen op de belangrijkste knelpunten bij een overname van de inning van de verkeersbelastingen, met name de decentralisatie van de bevoegde diensten met een gevaar op verschil in interpretatie van de reglementering en dus rechtsonzekerheid voor de burger tot gevolg, evenals de complexiteit van de regelgeving die de efficiëntie van de inningsprocessen bemoeilijkt. Bij de uitbouw van de inning in eigen beheer zal dan ook moeten worden nagegaan of het niet beter is te starten met een volledig "nieuwe" Vlaamse verkeersbelasting, rekening houdende met de beperkingen opgenomen in de vernieuwde bijzondere financieringswet, in plaats van te vertrekken van de bestaande procedures en deze zodanig te hervormen totdat zij kwalitatief voldoen.

De ervaringen, zowel de positieve als negatieve, die werden opgedaan bij de overname van de inning van de onroerende voorheffing, kunnen worden gebruikt in de voorbereiding van deze overname van de verkeersbelastingen. Toch zullen er zich een aantal moeilijkheden voordoen die nieuw zijn, aangezien de verkeersbelastingen hun eigen specificiteit hebben waardoor de processen niet volledig gelijklopend zijn met deze van de onroerende voorheffing

en daarom vragen om andere oplossingen. Ten eerste is de verkeersbelasting een veel dynamischere belasting. Anders dan bij de onroerende voorheffing, die op vrij korte tijdspanne (enkele maanden) wordt ingekohierd en gevestigd, loopt het proces bij de verkeersbelasting over het hele jaar. Dit heeft belangrijke gevolgen op het vlak van de zorg voor continuïteit in de gegevensverwerking bij een overname. Verder is er het feit dat elke aanpassing van de regelgeving steeds zal moeten gebeuren in nauw overleg met de andere gewesten, aangezien elke wijziging van de regelgeving slechts een volledige uitwerking kan hebben mits een door de drie gewesten opgemaakt voorafgaand samenwerkingsakkoord (zie artikel 4,§3 bijzondere financieringswet).

Gelet op de voormelde overwegingen en onzekerheden heeft de Vlaamse regering de Vlaamse administratie Budgettering, Accounting en Financieel Management (Abafim) gelast een projectleider aan te stellen die moet instaan voor deze complexe transitie. Deze is inmiddels aangesteld en heeft dit als prioritaire opdracht.

Voor het antwoord op de tweede vraag hebben we een beroep moeten doen op de federale administratie voor het verkrijgen van de nodige cijfergegevens. Op basis van de ontvangen cijfers komen we dan ook tot de volgende resultaten.

Opbrengst voor het Vlaams Gewest van de verkeersbelasting op

– kleine aanhangwagens:

174.356 x 28,51 EUR (incl. gemeentelijke opdecim) = 4.970.889,56 EUR

– kampeerwagens:

35.875 x 27,71 EUR (incl. gemeentelijke opdecim) = 994.096,25 EUR

De totale jaarlijkse opbrengst voor de twee bovvermelde categorieën is dus gelijk aan 5.964.985,81 EUR.

Met betrekking tot het aantal personeelsleden dat werkt aan de afhandeling van de belasting op deze specifieke voertuigen werd ons meegedeeld dat er in elk van de 120 ontvangkantoren bevoegd voor de verkeersbelasting, grosso modo één personeelslid aan de behandeling en afhandeling van de be-

lastig op kleine aanhangwagens en kampeeraanhangwagens werkt. Het betreft hier de kleine aanhangwagens met een maximaal toegelaten massa (MTM) tot en met 750 kg, de kampeeraanhangwagens en de aanhangwagens speciaal ontworpen voor het vervoer van één boot die opgenomen zijn in het "niet-geautomatiseerd" systeem en die niet moeten worden ingeschreven bij de Directie voor de Inschrijving van de Voertuigen (DIV). Immers, de andere aanhangwagens met verplichting tot inschrijving bij de DIV (nl. de aanhangwagens vanaf 751 kg MTM) en de kampeerwagens (nl. de mobilhomes) behoren tot de "geautomatiseerde" voertuigen en ontvangen automatisch een uitnodiging tot betaling.

Voor de "niet-geautomatiseerde" voertuigen moet een aangifte op het ontvangkantoor worden onderschreven door de belastingplichtige. Op basis daarvan wordt de verkeersbelasting berekend en een fiscaal kenteken uitgereikt. Het totaal van deze "niet-geautomatiseerde" voertuigen wordt geschat op een 200.000. De tijdsduur voor een totale behandeling per voertuig wordt geraamd op 12 minuten (loket, inbreng, verzenden uitnodiging tot betaling, boeking betaling, printen fiscaal kenteken, verzending fiscaal kenteken). Met andere woorden, 200.000×12 minuten = 40.000 uren in totaliteit per aanslagjaar. Wanneer dit verdeeld wordt over de 120 betrokken personeelsleden (één per ontvangkantoor), dan betekent dit dat elk van hen zich ongeveer gemiddeld 333 uren of 44 dagen per jaar bezighoudt met de afhandeling van de verkeersbelasting op deze specifieke categorieën.

Vraag nr. 127
van 7 mei 2004
van de heer JOHAN SAUWENS

Heffing leegstand – Terugstortingen

Onlangs schafte het Vlaams Parlement de leegstandsheffing af tot 2006. Wat al geïnd is voor 2002 en 2003 zal worden teruggestort.

1. Welke ontvangsten uit leegstandsheffing waren er ingeschreven in de begroting 2004 ?
2. Welk bedrag zal er moeten worden teruggestort ?

Gebeurt dit in 2004 ?

Antwoord

In de begroting van het jaar 2004 zijn in totaal 38,215 miljoen EUR aan ontvangsten voor de heffing ter bestrijding van de leegstand en verkrotting van gebouwen en/of woningen ingeschreven.

Zodra het nieuwe decreet van 5 mei 2004 betreffende de heffing ter bestrijding van de leegstand en verkrotting van gebouwen en/of woningen van kracht wordt, zullen er geen heffingen verschuldigd zijn voor de heffingsjaren 2002 en 2003.

Concreet betekent dit dat er geen aanslagbiljetten meer zullen worden verstuurd voor de betrokken heffingsjaren. Wie toch reeds een aanslagbiljet ontving met vermelding 2002 of 2003 in het vak heffingsjaar, dient deze heffing niet meer te betalen. Wie toch reeds betaald zou hebben voor één van deze 2 heffingsjaren zal deze sommen terugbetaald krijgen voorzover er geen andere openstaande heffingen meer zijn.

De modaliteiten van deze terugbetaling worden binnenkort door de Vlaamse regering nader bepaald.

In totaal werd er voor de heffingsjaren 2002 en 2003 een bedrag van 66.470.537,60 EUR uitvoerbaar verklaard, waarvan 65.856.130,16 EUR voor heffingsjaar 2002 en 614.407,44 EUR voor heffingsjaar 2003.

Hiervan werd al 623.312,75 EUR betaald, waarvan 426.793,75 EUR voor heffingsjaar 2002 en 194.207,00 EUR voor heffingsjaar 2003. Deze betalingen werden gecontroleerd tot en met 27 mei 2004.

Vraag nr. 130
van 19 mei 2004
van de heer ANDRÉ-EMIEL BOGAERT

Luchthaven Deurne – Onderzoek Europese Commissie

Aangezien dit dossier van Vlaams regionaal belang te maken heeft met de bevoegdheden van minister Dirk Van Mechelen (Ruimtelijke Ordening en Economisch Overheidsinstrumentarium PMV), minister Gilbert Bossuyt (Openbare Werken en Mobiliteit) en minister Jef Tavernier (Leefmilieu), wordt

deze schriftelijke vraag dan ook in globo aan de drie bevoegde ministers gesteld.

De krantenkoppen "Europa blokkeert uitbreiding Deurne" van 16 mei laatstleden en "Van Mechelen gaat door met Deurne" van 17 mei laatstleden roepen immers een aantal tegenstrijdige reacties op. Het feit dat de Europese Commissie beslist een onderzoek naar de verlenging van de landingsbaan op de luchthaven van Deurne te openen, is toch belangrijk nieuws. Zeker indien men weet dat de Vlaamse regering bij monde van de minister van Leefmilieu uiterlijk vóór 1 juni 2004 op de Europese vragen moet antwoorden.

Anderzijds is het ook niet onbelangrijk vanuit het Vlaams Parlement vast te stellen dat er binnen de huidige Vlaamse regering tegenstrijdige beleidsmeningen inzake het dossier Deurne bestaan : onvoorwaardelijk voor (VLD) ; voorwaardelijk tegen (Groen!) en gewoontegetrouw stilzwijgen van sp.a en Spirit. Het is dan ook niet éénduidig hoe en vanuit welke beleidsinzichten de Vlaamse regering op de door Europa gestelde vragen zal antwoorden.

Eén van de meest pertinente vragen heeft te maken met het feit dat de Vlaamse regering in zo'n belangrijk dossier geen milieueffectrapport (MER) heeft opgesteld.

Minister Dirk Van Mechelen zegt 's anderendaags in dezelfde media gewoon door te gaan met de ontwikkeling van de luchthaven van Deurne, alsof Europa geen onderzoek instelt en geen vragen heeft voorgelegd. Het enige wat de Vlaamse regering in het algemeen en deze minister in het bijzonder bezighoudt, is welke keuze er tegen november eerstkomend uit de drie privé-partners moet worden gemaakt (in het kader van het PPS-dossier met PMV).

Of het nu om het MER-rapport gaat, dan wel over de historische fortengordel, dan wel om de Habitat-richtlijn, dan wel over vleermuizen, dan wel om intensief vliegverkeer of wat dan ook, feit is en blijft dat het onderzoek van de Europese Commissie en dito vragen veel grotere gevolgen kunnen hebben dan de Vlaamse regering nu wil toegeven.

Het is niet omdat men momenteel op het einde van de legislatuur is en dat er binnen een maand verkiezingen worden gehouden, dat het beleids-

werk van de regering en het controlewerk van het parlement niet meer zouden bestaan.

1. Op welke wijze en wanneer kreeg de Vlaamse regering kennis van het door de Europese Commissie geplande onderzoek en de bijbehorende vragen ?
2. Waarom liet de Vlaamse regering inderdaad geen MER-rapport uitvoeren, voorafgaand aan de beleidsbeslissingen tot uitbreiding van de luchthaven van Deurne ?
3. Op grond van welke criteria en/of dossierstukken kan minister Dirk Van Mechelen vanuit zijn bevoegdheid formeel stellen dat de Vlaamse regering hoe dan ook gewoon door gaat met de plannen voor de ontwikkeling van de luchthaven van Deurne ?
4. Waarom werd bij de voorbereiding van het dossier Deurne, zoals het werd voorgelegd in de bevoegde commissie van het Vlaams Parlement, niet meer aandacht besteedt aan de Europese dimensie ervan ?
5. Hoe zal het Vlaams Parlement thans door de Vlaamse regering nog worden betrokken bij het bij de Europese Commissie vóór 1 juni eerstkomend in te dienen dossier ?

Kunnen de leden van het Vlaams Parlement voorafgaandelijk minstens kopie van bedoelde antwoorden ontvangen ?

6. Heeft de Europese Commissie destijds eenzelfde stringente houding aangenomen bij de opeenvolgende uitbreidingen van de Waalse regionale luchthaven Brussel-Zuid in Charleroi ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan de ministers Van Mechelen (vraag nr. 130), Bossuyt (nr. 317) en Tavernier (nr. 149).

Gecoördineerd antwoord

De aanleiding voor het onderzoek van de Europese Commissie is een parlementaire vraag van de heer Bart Staes, inzake de milieueffectbeoordeling van de luchthaven van Antwerpen. In het antwoord hierop, dat dateert van 11 september 2003, werd aangekondigd dat de Commissie van plan

was de Belgische overheid om gedetailleerde informatie over de voorgestelde werkzaamheden te vragen teneinde te kunnen nagaan of de richtlijn inzake milieueffectbeoordeling van de projecten (richtlijn 97/11/EG) en de Habitatrichtlijn (richtlijn 92/43/EEG) werden nageleefd.

Pas bij brief van 1 april 2004 heeft het directoraat-generaal (DG) Milieu van de Commissie een schrijven gericht aan de Permanente Vertegenwoordiger van België bij de Europese Unie. Daarin worden vragen gesteld over het publiek-private samenwerkingsproject voor de luchthaven van Antwerpen, meer in het bijzonder de vraag of artikel 6, leden 3 en 4 van de Habitatrichtlijn werd toegepast, aangezien het project eventueel negatieve gevolgen zou kunnen hebben voor het voorgestelde gebied van communautair belang "Historische fortengordels van Antwerpen als vleermuizenhabitats".

De voormelde brief van DG Milieu betreft een vorm van vooronderzoek. Het moet de Commissie in staat stellen te oordelen of er al dan niet van een schending van het communautair recht sprake is en derhalve een formele niet-nakomingsprocedure op grond van artikel 226 van het EG-verdrag tegen de lidstaat België wordt geopend.

DG Milieu heeft een termijn van twee maanden bepaald. Het betreft hier een termijn van orde, aangezien er nog geen formele procedure werd geopend. Omdat het enige tijd vergt om alle nodige informatie te vergaren, werd op 28 mei één maand uitstel gevraagd om te antwoorden, wat zeker niet ongebruikelijk is.

De diverse beslissingen die de Vlaamse regering in het kader van dit project heeft genomen, hadden steeds tot doel de principes vast te leggen en de nodige opdrachten te geven om tot een oplossing voor dit complexe dossier te komen. Het betreft :

- de beslissing van 19 juli 2002 waarbij de Vlaamse regering de Participatiemaatschappij Vlaanderen (PMV) de opdracht geeft om na te gaan of de intunneling van de Krijgsbaan via een vorm van publiek-private samenwerking, binnen bepaalde randvoorwaarden, kan worden gerealiseerd.
- De beslissing van 27 juni 2003 waarbij de Vlaamse regering de principes goedkeurt voor

de oprichting van een participatieve PPS met als opdracht de exploitatie van de luchthaven, de intunneling van de Krijgsbaan en de ontwikkeling van bedrijventerreinen. Daarbij werd aan PMV de opdracht gegeven een principe-overeenkomst te onderhandelen met regionale partners die het project mee willen financieren, en een onderhandelingsprocedure conform de wetgeving overheidsopdrachten te starten om commerciële partners te zoeken die het project mee willen realiseren.

- De beslissing van 16 januari 2004 waarbij de Vlaamse regering haar goedkeuring hecht aan de te ondertekenen principeovereenkomst en aan het bestek voor de onderhandelingsprocedure.

Dit bestek vermeldt dat, nadat alle partners en het businessplan voor de luchthaven bekend zijn, met andere woorden nadat de onderhandelingsprocedure is beëindigd, het planningsproces wordt gestart voor het opmaken van een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan en dat een plan-MER wordt opgemaakt. Op deze wijze wordt invulling gegeven aan het decreet inzake milieueffectrapportage van 18 december 2002, hoofdstuk II, dat vanaf 21 juli 2004 de milieueffectrapportage voor plannen en programma's invoert, en wordt tegelijk ook voldaan aan de Europese richtlijn 2001/42/EG betreffende de beoordeling van de gevolgen voor het milieu van bepaalde plannen en programma's. Het opmaken van het plan-MER houdt ook de toetsing in van artikel 6, leden 3 en 4 van de Habitatrichtlijn (richtlijn 92/43/EEG) omgezet in artikel 36ter, paragrafen 3 tot 6 van het decreet natuurbehoud.

Met deze werkwijze worden, zodra alle relevante elementen bekend zijn, de milieugevolgen van het project onderzocht en dit vanaf de eerste concrete besluitvormingsstappen van het ruimtelijk planningsproces.

In een latere fase zal dan, naar aanleiding van de vergunningsaanvragen, nagegaan worden of op basis van het plan-MER de milieugevolgen voldoende bekend zijn, dan wel of er bijkomend milieueffectonderzoek moet gebeuren.

We kunnen dus gerust stellen dat de naleving van alle milieurichtlijnen en wetgeving opgenomen is in de beslissingen die de Vlaamse regering heeft genomen, en dat de nodige aandacht werd besteed

aan de Europese dimensie van het project. Dit vooronderzoek van de Europese Commissie zal dan ook geen impact hebben op de plannen zoals ze vandaag voorliggen.

Wat het betrekken van het Vlaams Parlement bij het indienen van het dossier bij de Europese Commissie betreft, moet ik vermelden dat de briefwisseling tussen de Commissie en lidstaten in het kader van de toezichtfunctie op de naleving van het verdrag niet vatbaar is voor volledige openbaarheid. Aangezien deze documenten het voorwerp kunnen uitmaken van een geschil voor het Hof van Justitie, is het niet passend en ongebruikelijk om over deze stukken als dusdanig in het parlement te discussiëren. Dit doet geen afbreuk aan het parlementair controlerecht op de regering en het feit dat de betrokken ministers inzake de politieke en maatschappelijke impact van het dossier zelf steeds een openbare verantwoording moeten afleggen. Het is steeds de gewoonte dat desgevraagd een samenvatting van het antwoord wordt verstrekt aan het lid of leden van het parlement.

Wat de luchthaven Brussel-Zuid in Charleroi ten slotte betreft, beschikt de Vlaamse regering niet over de nodige elementen om op deze vraag te antwoorden.

MARINO KEULEN

VLAAMS MINISTER
VAN WONEN, MEDIA EN SPORT

Vraag nr. 116
van 12 mei 2004
van de heer JAN PENRIS

Sociale woningen – Basishuurprijs

Een huurder van de Antwerpse socialehuisvestingsmaatschappij "Huisvesting" meldt dat de directeur van deze maatschappij aan de bewonersraad van Antwerpen-Kiel meegedeeld heeft dat deze huisvestingsmaatschappij :

- van de laagste inkomens (met een basishuur tussen 80 euro en 200 euro) de basishuur heeft verhoogd ;
- van de gemiddelde inkomens (met een basishuur vanaf 200 euro) het inkomen louter heeft

geïndexeerd, wat een verhoging van 3,2 % zou betekenen ;

- van de hoogste inkomens de basishuurprijs heeft laten dalen.

De directeur zou tevens verklaard hebben dat de laagste inkomens op het einde van dit jaar opnieuw een verhoging van de basishuurprijzen mogen verwachten, aangezien de minimale basishuurprijzen uiteindelijk naar 200 euro zouden worden gebracht.

1. Klopt het dat "Huisvesting" de basishuurprijs enkel verhoogd heeft voor de laagste inkomenscategorïen ?

Zo ja, werden voormelde gedeeltelijke prijsverhogingen goedgekeurd door de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM) ?

Zo ja, met welke bedoeling werden de basishuurprijzen enkel verhoogd voor de laagste inkomenscategorïen ?

2. Is het verhogen van de basishuurprijzen exclusief voor laagste inkomenscategorïen, een courante praktijk bij socialehuisvestingsmaatschappijen ?

3. Acht de minister een dergelijke politiek in overeenstemming met de doelstellingen van de sociale huisvesting ?

4. Tegen welke basishuurprijs mag een socialehuisvestingsmaatschappij huurappartementen ter beschikking stellen van mensen die leven van het bestaansminimum ?

Bestaan terzake maxima ?

Antwoord

Alvorens concreet op de vragen in te gaan, lijkt het mij nuttig in te gaan op de doelstellingen van het door de socialehuisvestingsmaatschappij (SHM) "Huisvesting Antwerpen" gevoerde beleid m.b.t. de huurprijzen. Deze informatie heeft betrekking op de vaststelling van de basishuurprijzen - beslissing van de raad van bestuur van 25 november 2003.

Wat waren de uitgangspunten van deze beslissing ?

De laagste basishuren worden verhoogd

Vooreerst was er de vaststelling dat een kwart van de huurders van de SHM (26,8 % in 2002, 23,4 % in 2003) een reële huurprijs betaalt die lager ligt dan 100 euro per maand.

De SHM is van mening dat het billijk en verantwoord is om een minimale reële huurprijs na te streven. Hierbij verwijst zij ook naar de bepaling uit het ontwerphuurbesluit, waarin gesteld werd dat de reële huurprijs niet lager mag zijn dan 1/5 van het leefloon van het referentiejaar of 107,89 euro per maand. Het enige middel waarover zij momenteel beschikt om dit na te streven, is een verhoging van de basishuurprijs.

Er werd beslist om de basishuren tot 220 euro gradueel met een gedifferentieerd vast bedrag te verhogen en wel zo dat de laagste basishuren (tot 80 euro) het meest werden verhoogd.

Hierna de verhogingen per klasse van basishuurprijs.

Huidige basishuur	Verhoging
Tot 80	24 euro
Van 80,01 tot 90	22 euro
Van 90,01 tot 100	20 euro
Van 100,01 tot 110	19 euro
Van 110,01 tot 120	18 euro
Van 120,01 tot 130	17 euro
Van 130,01 tot 140	16 euro
Van 140,01 tot 150	15 euro
Van 150,01 tot 160	14 euro
Van 160,01 tot 170	13 euro
Van 170,01 tot 180	12 euro
Van 180,01 tot 190	11 euro
Van 190,01 tot 200	10 euro
Van 200,01 tot 210	9 euro
Van 210,01 tot 220	8 euro
Vanaf 220,01	3,21 %

Het uitgangspunt van de SHM was dus om de laagste (basis)huurprijzen op te trekken en niet om de laagste inkomens te treffen. Bedoeling is de lagere basishuren geleidelijk aan op een aanvaardbaarder niveau te brengen zodat de lasten op een correctere manier onder de huurders worden verdeeld. In de beoordeling is het belangrijk na te gaan hoeveel de huurders nu reëel betalen en of het hier gaat om een sociaal en een billijk huurbe-

drag. Sociaal betekent hier niet te hoog en billijk betekent hier niet te laag! De individuele inkomenscoëfficiënt (IC) brengt een bijkomende sociale correctie aan. Zo bedraagt na aanpassing met 24 euro (de grootste verhoging) de laagst gehanteerde basishuur 104 euro, aan coëfficiënt 0,5 = 52 euro.

De andere huren verhogen met 3,21 %

Wat de basishuren boven 220 euro betreft, werd beslist om deze te verhogen met 3,21 % - verhoging van de gezondheidsindex van juni 2000 tot juni 2001 (er wordt ook rekening gehouden met de inkomsten uit 2001).

De normale huurwaarde werd verlaagd van 1,8 (= basishuurprijs x 1,8) naar 1,7 (= basishuurprijs x 1,7)

Uit de analyses van de SHM blijkt een instroom van huurders met "lagere inkomens" en een uitstroom van huurders met (relatief) "hogere inkomens".

Terwijl bij de lagere inkomens de reële huurprijs bij een lagere basishuurprijs te laag en niet meer billijk dreigt te worden, dreigt die bij hogere inkomens in vergelijking met de huurprijzen op de privé-markt te hoog te worden. De basishuurprijs wordt immers vermenigvuldigd met de IC. Als deze 1,5 bedraagt, stijgt de basishuurprijs met 50 %; als deze 1,8 bedraagt, met 80 %. Het socialehuurbesluit geeft de mogelijkheid om hier met het instrument "normale huurwaarde" corrigerend op te treden. Rekening houdende met vergelijkbare privé-woningen is beslist om de "normale huurwaarde" te verlagen van 1,8 naar 1,7. Hierdoor wil de SHM het vertrek van huurders met een iets hoger inkomen afremmen en een betere sociale mix bewaren. Men moet zich ook realiseren dat het vertrek van een huurder met een iets hoger inkomen (bv. IC 1,8) meestal de aankomst betekent van een huurder met een vervangingsinkomen (bv. IC 0,5 of 0,6). Voor de maatschappij betekent dit dat de reële huuropbrengst voor het betrokken appartement met twee derde vermindert!

1. De basishuurprijs van de laagste inkomens werd niet verhoogd, wel werden de laagste basishuren verhoogd.

De basishuurprijzen voor de hoogste inkomens zijn niet gedaald. Voor de hoogste inkomens was er een dubbel effect: enerzijds steeg ook

voor hen de basishuurprijs (onder 220 euro - boven 220 euro met 3,21 % - zie tabel hiervoor), anderzijds daalde de "normale huurwaarde" en dus ook de maximale reële huurprijs (= normale huurwaarde) van 1,8 (basishuurprijs x 1,8) naar 1,7 (= basishuurprijs x 1,7).

Conform de bepalingen van het besluit van de Vlaamse regering (BVR) van 20.10.2000 tot reglementering van het sociaal huurstelsel, moeten de vaststellingen en wijzigingen van de basishuurprijzen door de VHM worden goedgekeurd. Het is evenwel het eerste jaar dat de gegevens over de huurprijzen geïnformatiseerd aan de VHM moeten worden bezorgd. Omdat het een overgangsjaar is (niet alle maatschappijen konden probleemloos de gevraagde gegevens langs elektronische weg verstrekken), werd nog geen goedkeuring gegeven aan de basishuurprijzen. Indien bij de controle zou blijken dat de huurprijzen niet beantwoorden aan de wettelijke bepalingen, zouden nieuwe voorstellen moeten worden ingediend en zouden herberekeningen (t.a.v. de huurders) moeten worden doorgevoerd.

2. In principe wordt de huurprijs jaarlijks, op 1 januari, aangepast. Gedurende het jaar blijft die huurprijs ongewijzigd, tenzij er renovatiewerken werden uitgevoerd. De geldelijke middelen van een socialehuisvestingsmaatschappij, nodig voor de dagelijkse werking en de herstelling en het onderhoud van haar patrimonium, bestaan uitsluitend uit de huuropbrengsten. De maatschappij zal haar huurprijzen aanpassen volgens de financiële noodwendigheden. De stijging van de basishuurprijzen wordt dus niet exclusief voorbehouden aan bepaalde inkomenscategorieën.

Een verhoging van een basishuurprijs kan wel tot resultaat hebben dat de huurders met de laagste inkomens, de hoogste verhoging betalen. In het sociaal huurbesluit wordt de berekeningswijze van de huurprijs vastgelegd. Naast 2 bovengrenzen (maximum 1/60 van het inkomen en de normale huurwaarde) werd er ook in een ondergrens voorzien: een huurder kan niet minder dan de helft van de basishuurprijs betalen.

In de praktijk zullen de huurders met de laagste inkomens dus de helft van de basishuurprijs

betalen. Als die basishuurprijs met 100 euro stijgt, betalen dergelijke huurders een opslag van 50 euro. Wanneer de basishuurprijs ook met 100 euro zou stijgen voor een huurder wiens huurprijs begrensd wordt door de bovengrens van de normale huurwaarde (en ervan uitgaande dat de normale huurwaarde niet zou wijzigen), zal die huurder dus geen hogere huurprijs betalen, niettegenstaande hij allicht over een veel hoger inkomen beschikt.

3. Zoals boven reeds gezegd, genereert een socialehuisvestingsmaatschappij haar financiële middelen uitsluitend uit haar huuropbrengsten. Het effect van de stijgingen van de basishuurprijs op de "laagste" inkomens is een gevolg van de huidige berekeningswijze van de huurprijs (volgens de sociale huurreglementering), waarbij de factor "inkomen" van doorslaggevend belang is. Toch deel ik het standpunt van de betrokken huisvestingsmaatschappij dat gestreefd mag worden naar een billijke reële huurprijs.

Eventuele huurprijsstijgingen kunnen eventueel worden opgevangen door toepassing van artikel 20 van het sociaal huurbesluit. Daarin wordt (onder meer) gesteld dat aan de meest behoeftige huurders een financiële tegemoetkoming kan worden verleend, voorzover de resultatenrekening van de betrokken SHM per 31 december van het voorbije boekjaar een positief resultaat vertoonde.

4. De basishuurprijs wordt vastgesteld op basis van de waarde van de woning (en niet volgens de grootte van het inkomen van de huurder) en moet beantwoorden aan de regels vastgelegd in het BVR van 20 oktober 2000. Dat betekent dat het jaarbedrag van de basishuurprijs van de woning wordt vastgesteld op ten minste 3 % en ten hoogste 9 % van de geactualiseerde kostprijs. De beperking van de basishuurprijs tot 9 % geldt niet voor woningen die, op het ogenblik van de huurprijsbepaling, meer dan 40 jaar geleden voorlopig opgeleverd werden.

Bovendien geeft de basishuurprijs geen duidelijk beeld van de werkelijk te betalen huurprijs. De te betalen huurprijs van een sociale woning is immers afhankelijk van een aantal elementen, namelijk van:

- de basishuurprijs van de woning;

- het gezinsinkomen;
- de gezinssamenstelling;
- het aantal personen ten laste (in principe op datum van 1 januari);
- de normale huurwaarde van de woning.

Zoals boven ook reeds gezegd, mag de reële huurprijs (te betalen huurprijs) daarenboven niet hoger zijn dan enerzijds de normale huurwaarde en anderzijds 1/60 van het inkomen, maar in geen geval lager dan de helft van de basishuurprijs.

JEF TAVERNIER

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU, LANDBOUW EN
ONTWIKKELINGSSAMENWERKING

Vraag nr. 150
van 2 juni 2004
van de heer PAUL WILLE

OVAM-medewerkers – Ervaring

Sedert meer dan zes maanden zijn er klachten bij erkende bodemsaneringsdeskundigen over de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM).

Hun dossiers worden beoordeeld door een aantal piepjonge medewerkers, mogelijk zonder enige serieuze ervaring. De diensthoofden of afdelingshoofden die deze ervaring wel hebben of beweren te hebben, houden zich "niet met concrete dossiers bezig".

Het Vlaams Reglement op de Bodemsanering (Vlarebo) bepaalt dat een bodemsaneringsdeskundige voor het verkrijgen van een erkenning – type 2 ten minste vijf jaar ervaring in de materie moet hebben. De jonge OVAM-medewerkers hebben dat niet, wat aan de jongeren zelf geen verwijt is.

De OVAM beschouwt zichzelf als hoogste saneringsdeskundige, want ze kent de erkenningen toe, schorst ze of trekt ze in.

Hoe kan de minister in het licht van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel verantwoorden dat er bij de

erkende privé-bureaus vijf jaar ervaring nodig is voor dergelijke dossiers en bij OVAM kennelijk niet ?

De diensthoofden van OVAM beroepen zich steevast op de "dossierhouders" – functie of titel die niet bestaat – met minder dan vijf jaar ervaring.

Wat is de reactie van de bevoegde minister, wetende dat er erkende bodemsaneringsdeskundigen worden geschorst, blijkbaar om pietluttige redenen, op vraag van onervaren jongelingen ?

Antwoord

De beoordeling van dossiers gebeurt door daartoe aangestelde ambtenaren van de OVAM, die ongeacht hun leeftijd de nodige opleiding hebben genoten.

Bij de OVAM is meer dan voldoende kennis en kwaliteit aanwezig om alle dossiers te behandelen. De dossiers behandeld door jonge medewerkers worden bovendien steeds door meer ervaren medewerkers nagezien en worden afgehandeld onder leiding van ambtenaren van de OVAM die in toepassing van artikel 14 van het Vlaams Reglement betreffende de Bodemsanering erkend zijn als bodemsaneringsdeskundige van type 2 (BS 8 maart 2002).

Trouwens, ook bij vele erkende bodemsaneringsdeskundigen worden dossiers eerst behandeld door jonge medewerkers, maar de ondertekening gebeurt door degenen die voldoende ervaring hebben. Dit is bij de OVAM eveneens het geval.

Wat de schorsing van erkende bodemsaneringsdeskundigen betreft, kan ik meedelen dat dit wegens verantwoorde redenen gebeurt en conform de in het Vlarebo voorgeschreven procedures.

De opmerking van de Vlaamse volksvertegenwoordiger is dan ook volledig ongegrond.

Vraag nr. 152
van 2 juni 2004
van de heer PAUL WILLE

OVAM-afvalstoffenplannen – Rechtskracht

Er bestaan bij de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) tal van

afvalstoffenplannen. Het meest bekende is het plan in verband met huishoudelijk afval. Andere zijn het plan m.b.t. hoogcalorisch afval, het slibplan, het houtafvalplan, enzovoort ...

Volgens mijn informatie werd enkel het plan "huishoudelijk afval" volgens de geldende procedure goedgekeurd. Met de andere is dat niet het geval.

Dat wil dus zeggen dat de "plannen" die niet volgens de procedure zijn beslist, nogal een probleem vormen wat de tegenstelbaarheid aan de burger betreft. Toch werden vergunningen geweigerd op basis van een aantal van deze "plannen" met dubieus karakter.

1. Hoeveel "plannen" zijn er (opsomming graag) ?
2. Hoe is de procedure precies (incl. advies Raad van State) ?
3. Wat is het effect van de "plannen" die niet volgens de procedure zijn verlopen, voor de burgers en de ondernemingen ?
4. Kan de administratie er zich in vergunningendossiers op beroepen ?

Antwoord

1. Geldende uitvoeringsplannen
 - Uitvoeringsplan huishoudelijke afvalstoffen 2003-2007.
 - Uitvoeringsplan organisch-biologisch afval.
 - Uitvoeringsplan bouw- en sloopafval.
 - Uitvoeringsplan selectieve inzameling bedrijfsafval van kleine ondernemingen.
 - Uitvoeringsplan slib.
 - Uitvoeringsplan hoogcalorisch afval.
 - Uitvoeringsplan houtafval.
2. Ter uitvoering van het geldende afvalstoffenplan of milieubeleidsplan ontwerpt de OVAM sectorale uitvoeringsplannen.

De procedure wordt omschreven in artikel 36 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen.

- De OVAM betreft de meest belanghebbende overheidsorganen, instellingen en privaatrechtelijke organisaties bij het ontwerpen van de sectorale uitvoeringsplannen.
 - Nadat de ontwerpen van sectorale uitvoeringsplannen principieel werden goedgekeurd door de Vlaamse regering worden ze bij uittreksel bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad en voor een termijn van twee maanden ter inzage gelegd bij de gemeenten en bij de OVAM. Gedurende deze termijn kan iedereen bezwaren of opmerkingen schriftelijk ter kennis brengen van de OVAM.
 - Tegelijkertijd met hun bekendmaking worden de ontwerpen van sectorale uitvoeringsplannen bezorgd aan de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen (MINA) en de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV), die een met reden omkleed advies uitbrengen binnen een vervaltermijn van twee maanden na ontvangst van het ontwerp. Deze adviezen zijn niet bindend.
 - De sectorale uitvoeringsplannen worden definitief vastgesteld door de Vlaamse regering, rekening houdende met de gegeven adviezen en met de ingediende bezwaren of opmerkingen. Wanneer de regering het door de SERV en de MINA-raad uitgebrachte advies niet volgt, geheel of gedeeltelijk, dan verantwoordt ze dit in een verslag, gevoegd bij de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad.
 - De sectorale uitvoeringsplannen worden bij uittreksel bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad. Ze liggen ter inzage bij de OVAM, de provincies en de gemeenten.
 - De sectorale uitvoeringsplannen moeten niet voor advies aan de Raad van State worden voorgelegd. Zie hiervoor meer onder punt 4.
3. Alle geldende sectorale uitvoeringsplannen zijn volgens de onder punt 2 vermelde procedure

verlopen. Voor het effect op de burgers en de ondernemingen verwijs ik naar punt 4.

4. De sectorale uitvoeringsplannen gelden en zijn bindend voor de administratieve overheden van het Vlaams Gewest, de provincies, de gemeenten en de publiekrechtelijke of privaatrechtelijke instellingen die belast zijn met taken van openbaar nut inzake milieubeleid. Van de bindende bepalingen kan slechts worden afgeweken bij beslissing van de Vlaamse regering, wanneer daarvoor gewichtige redenen zijn en mits behoorlijke motivering.

De sectorale uitvoeringsplannen zijn dus niet rechtstreeks bindend voor de burgers en de ondernemingen.

De bovenvermelde administratieve overheden zijn gebonden door de sectorale uitvoeringsplannen, maar de bepalingen uit de sectorale uitvoeringsplannen kunnen niet "zonder meer" afgedwongen worden ten aanzien van ondernemingen in een vergunningendossier.

REGISTER

Nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.
B. SOMERS, minister-president van de Vlaamse regering				
44	04.05.2004	J. Sauwens	<i>Comités van Aankoop – Achterstand Vlaamse dossiers</i>	3
45	02.06.2004	A.-E. Bogaert	<i>Europese dienstenrichtlijn – Impact</i>	4
46	02.06.2004	W. Vandenbossche	<i>Feestcheques "Vlaanderen Feest!" – Brusselse gemeenten</i>	5
R. LANDUYT, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme				
59	26.03.2004	G. Vanleenhove	<i>Protocol visserijsector – Evaluatie</i>	7
65	23.04.2004	J. Loones	<i>Schoolverlaters SO – Technische opleidingen</i>	10
D. VAN MECHELEN, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Ruimtelijke Ordening, Wetenschappen en Technologische Innovatie				
126	07.05.2004	C. Decaluwe	<i>Verkeersbelasting aanhangwagens – Kosten-baten</i>	12
127	07.05.2004	J. Sauwens	<i>Heffing leegstand – Terugstortingen</i>	14
△ 130	19.05.2004	A.-E. Bogaert	<i>Luchthaven Deurne – Onderzoek Europese Commissie</i>	14
M. KEULEN, Vlaams minister van Wonen, Media en Sport				
116	12.05.2004	J. Penris	<i>Sociale woningen – Basishuurprijs</i>	17
J. TAVERNIER, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking				
150	02.06.2004	P. Wille	<i>OVAM-medewerkers – Ervaring</i>	20
152	02.06.2004	P. Wille	<i>OVAM-afvalstoffenplannen – Rechtskracht</i>	20